

Стари Грци су правили раскалашне свечаности којима су славили Дионизиса, а Римљани бога вина Бахуса. Таква славља су временом постајала све развратнија, па су довела до тога да су декаденција и порок у оном времену представљени као друштвено прихватљиве појаве, као нешто што је нормално, модерно „опуштено“ и „ин“, а све који нису били наклоњени таквом разврату представљали су као конзервативне, противнике напретка цивилизације и заостале људе који не разумеју савремена кретања. И дионизије и баханалије су за циљ имале „опуштање“, постизање екстазе, ослобађање духа и постављање телесног уживања као врховног принципа, којем су подређени сви остали, при чему само уживање није било нужно везано за супротан пол. Обе свечаности, и сва декаденција која је ишла уз њих, један су од главних разлога за урушавање те две цивилизације. Данас више немамо богове Дионизиса и Бахуса, али зато они који не познају Бога имају параде „поноса“, које служе истој сврси.

Код нас, срећом, још увек није уложено довољно новца да би се медијски оправдало организовање таквих парада разврата, али је покрет „квира“ ипак довољно јак да изнова врши притисак на извршну и законодавну власт, поново се тиме стављајући изнад њих и изнад интереса већине грађана Србије. Најновија афера избила је након што су представници цркве и верских заједница уложили легитимне примедбе на предлог Закона о дискриминацији, на шта су реаговали представници неколико невладиних организација и геј покрета, уз поновљене оптужбе за клерикализацију друштва. У медијима су примедбе верских представника углавном представљене као удар на европску политику Србије и на европске интеграције, као да је он још једина ствар која нам преостаје на путу за Европу. Као да се само чека да посланици подигну руке и ето нас у Бриселу, иако нико није спомињао да је против усвајања закона. Након таквих реакција НВО сектора, огласило се и неколико страних организација, које су се због тога осетиле позваним да прокоментаришу стандарде везане за људска права у Србији и да експлицитно затраже од наших власти да се антидискриминациони закон врати у процедуру за усвајање.

Заборавља се да за лош предлог одговорност не могу да сносе представници верских заједница, него предлагач закона, који је имао све потребне механизме да процени какав закон Србији треба, а не да једноставно препише делове закона неких европских држава. Уз то, док је предлог закона писан, морало се претходно имати у виду став цркве и, ако већ нису желели да консултују њихове представнике могло је, и морало је да се анализира и процени шта би било њихово мишљење. Заборавили су да провере колико је спровођење закона реално, и колика је његова применљивост. У случају да већина становништва Србије живи по другачијим моралним и духовним начелима, такав закон није спроводљив, чак и да јесте усвојен.

Читаву аферу пратило је најмање две бизарности. Како је рекао лидер једне од мањих странака, који је на тренутно неплаћеном одсуству, уредбе о забрани дискриминације преузете су из холандског законодавства. Питање је како се неко није преварио, па преузео одредбе из грчког или италијанског законодавства, које су нације по менталитету сличне нама, него је одабрао баш најлибералније од свих европских друштава? Друга се тиче става председника Демохришћанске странке Србије Владана Батића, који је тражио објашњење зашто је предлог повучен са дневног реда и упитао да ли је то урађено на захтев Српске православне цркве. Пре него што добије тај одговор, он би морао себи, а након тога и својим бирачима ако их има, да одговори на питање због чега је још увек у странци која носи то име.

Колико може да се разуме, постоје две замерке упућене од стране такозване коалиције „Против дискриминације“. Прва је та што су верске заједнице упутиле примедбу „у пет до дванаест“, а друга је што су уопште упутили примедбу. Прву је бесмислено коментарисати, јер је на први поглед очигледно да она служи само да скрене пажњу и тако повећа ниво медијске буке. Друга замерка је далеко озбиљнија, и тиче се (без залажења у религију или метафизику) поимања друштва, начина на који оно функционише и начина на који се уређују односи међу људима. Ради се о томе да један број људи, који очигледно не разуме ни најједноставније облике удруживања људи, а камоли државу, жели да свој начин понашања супротстави (представљен као морално супериорнији) обрасцу понашања већег дела друштва. Та мањина, због задовољења свог луксуза (а не права), захтева од већине да промени принципе по којима живе и да им истовремено уступи део традиције (нпр. институцију брака) на коју ни по чему немају право. То је посебно злонамерно ако се има у виду да је у питању покушај вређања најосновнијих духовних уверења људи, оних уверења на којима већина човечанства заснива своју филозофију живљења. Није проблем већине то што је неко хомосексуалац или атеста, али је проблем што се појављују „атеистички мисионари“ који сматрају да је њихов животни циљ да своју, једино исправну филозофију наметну свима око себе. Најједноставније речено, уз ризик да звучи прозаично, то је као кад би усред фудбалске утакмице у крају дошао нови комшија, узео лопту и позвао све да му се придруже на баскету, са том истом, туђом фудбалском лоптом. И кад би се уз то још наљутио и позвао пролазнике у помоћ, јер га фудбалери не разумеју и спречавају у остварењу његових људских права. Квири се понашају као деца која траже оно што хоће, не признавајући правила. Њима требају границе.

Представници цркви су, у име неколико милиона верника упутили предлог за повлачење закона (у том облику) из процедуре, и то је названо клерикализацијом. Питање је онда како се зове кад неколико невладиних организација, уз неколико страних организација, захтева од наше власти да усвоји тај захтев? Који су њихови интереси у томе и због чега су њихови интереси пречи од интереса неколико милиона грађана Србије који су

Дискриминисање атеистичких мисионара

Пише: Зоран Грбић
петак, 13 март 2009 14:32

верници? Премијер има право да повуче предлог закона, као што представници верских заједница имају право да изнесу своје примедбе. Невладине организације финансиране страним новцем непознатог порекла и неке друге стране организације немају право да утичу на одлуке државног врха и Парламента у Србији.

У Србији је и даље у току не клерикализација, него насилна и безобзирна Квиријализација, по којој разне врсте Квира, потпомогнуте новцем са запада, покушавају да добију нешто што им не припада.